

Zaman

– Mehmet Şaban · 06 Temmuz 2017

Bir kırbacın şaklamasından
daha keskin ve aynı sesin
sırtımda patlamasından daha acı.

Köşe başlarında hayatın
savrulan bir yaprak gibi hafif,
esmer bir ekmeğe uzanan
tok bir el kadar gönülsüz
veyahut esrarına müptela olunan
bir çift kara gözün olmadığı
gecenin ziftine yapışmış bakışlar.

Alnımda sekerât teri boncuk boncuk.
Uçurumun kenarında
kafile kafile bulutlar görmekteyim.
Sanki, az sonra düşüverecekler aşağı.
Sanki bir nehir gibi boşluğa süzülecekler.

Tan yeri mi ağardı
yoksa akşam alacası mı belli değil.
“Her nihayet başlangıca benzer” derlerdi
inanmazdım.
“Her nihayet geri dönülmez” derlerdi
anlamazdım.